

Textus: „Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...” Mt 6, 9a

Ünneplő Gyülekezet!

Minden vasárnap, a hét első napján a keresztyén gyülekezet Krisztus feltámadását ünnepli. A mai vasárnap így a legfontosabb ünnep, a legfényesebb nap, a legkiemelkedőbb igazából az év összes napja közül. Ez a keresztyénség szíve, az evangélium lényege: Isten elfogadta az engesztelő áldozatot, amit Krisztus bemutatott, aki odaadta magát ártatlanként és szenvedett a bűnösökért. A sorsunk ott változott meg alapvetően a kereszten. A Krisztusban való hitben örök életünk van, Krisztus pedig egyszer s mindenkorra legyőzte a bűn és a halál erejét és neki adatott minden hatalom mennyen és földön. A mi győztes Királyunkat ünnepeljük ma. Aki pedig benne hisz, az az utolsó napon új testben feltámad és vele fog élni az örökkévalóságban. Ennél jobb hírem nem lesz mára, talán még annyi, hogy addig is itt van velünk a Szentlélek által és egy percre sem hagy magunkra. Ez a legnagyobb reménység, ez a győzedelmes hit – ha valóban ebben a hitben élnének Isten gyermekei, máshogy nézne ki ez a világ. De fordítsuk meg: hiszem, hogy Isten ma is ebben a hitben való megújulásra, élő hitre hív mindannyiunkat, megújulásra: hogy máshogy nézzen ki ez a világ. Az imádságról szóló igehirdetés sorozatban elérkeztünk a Mi Atyánkhoz, ezt fogjuk kis egységként venni egészen június végéig. Ma azzal kezdjük el ezt az imádságot, hogy Jézus ezt mondja a tanítványainak: ti így imádkoztatok. Sorvezetőt ad, mintát ad, példát ad: nem azt jelenti, hogy szó szerint csak ezt, hanem így: ezzel a gondolatmenettel, ilyen módon, ehhez hasonlóan. Hogy kezdődik ez az imádság?

1. Van Atyánk

Természetesen egy megszólítással. A mennyben lévő Atyát szólítja meg az imádkozó. Az imádkozó, aki nem egymagában van, hanem a tanítványi közösségben. Akár konkrétan, fizikailag egy légtérben a másikkal, akár Lélek által egyként, mert fizikailag nem lehet együtt a testvéreivel. Mert ez az imádság nem ismer más létezési formát, mint a valódi testvéri összetartozás útját. Van egy Isten, aki teremtette ezt a világot, aki gondviselő, fenntartja ezt az egészet, aki teremtett egyenként mindannyiunkat és aki azért küldte el a fiát és váltott meg minket, hogy Atyánkká legyen. Hogy így szólíthassuk: atyám! Ez nem magától értetődő, mert Isten szent és megközelíthetetlen. De Ő közel jött és áthidalta ezt a szakadékot. És ezt úgy tette, hogy közben a benne való hitben összekapcsolta mindazt, aki Benne hisz. Nincs „én Atyám” csak „mi Atyánk” van – akkor is, ha néha személyesen szólítjuk meg. De csakis a többes foglalhatja magában az egyes számút. A kisebb a nagyobb halmaz része. Isten az Atyánk és ez összeköti mindazokat, akik Benne hisznek. Így akkor is összetartozunk, amikor nem látjuk egymást. Hatalmas dolog ez egy atyátlan korban – amikor Isten ismeretére nem feltétlenül nevelik a gyermeket, hiszen majd mindenki felnőttként eldöntheti, miben hisz... és egy apátlan korban is vagyunk, amikor az apák (tisztelet a kivételnek) nincsenek a helyzet magaslatán. Ez nagyjából háromféleképpen lehetséges:

- a mindenkit leuraló, imádatot követelő, a családot maga köré szervező zsarnok apa,
- a jelen nem lévő, magát akár halálra dolgozó, esetleg egyszerűen eltűnő és nem felelősségvállaló, alkohol vagy más szerfüggő apa,
- vagy a feleség dominanciája, uralma alatt szenvedő, lelkileg kasztrált apa, aki háziasított, semmiképp sem durva, rövid pórázon fogott férfi, aki, ha jelen is van, akkor is „papucsként”, mintegy második anyaként.

Egyik sem igazi apa és mindegyiktől apátlan lesz a családban felnövő gyermek. (S közben úgy mondom ezt, hogy ez mindig egy rendszerben történik a családban és a feleségekkel, anyákkal is együtt tudok érezni, de most az atya megszólítás miatt koncentrálnék az apára s az apátlanság jelenségére.) Persze vannak kiválónak tűnő apa pótlékok: hatalmaskodó vezetők, főnökök, nagy urak, akik megmondják, mit kell tenni, akiket lehet csodálni. De ez sem az, amire szükségünk van. A keresztyén ember, az Isten népe, az anyaszentegyház akkor bízik nagyon földi urakban és hatalmasságokban, ha elfelejtette a Mi Atyánk alap igazságát: van mennyei Atyja, aki gondoskodik róla és szereti -nincs szükség más urakra és nem szabad mástól függenie, mint Tőle. Az evangélium ma az a számunkra, hogy van egy mennyei Atyánk, akire rábíthatjuk magunkat, aki tényleg megbízható. Ő hűséges, Ő igazságos, Ő ismeri a szükségleteinket, Ő törődik velünk és Ő képes begyógyítani az apasebeinket. Meg az anyasebeket is. És megáld, akár egyedülálló vagyunk, akár családban élünk, akármennyi idősök is vagyunk. Már csak az a kérdés, hogy lehet Atyánkká az Isten? A helyzet, hogy a teremtés okán az lenne, ha nem lenne bűn. De az ember elszakadt Istentől, a kapcsolat megromlott és ha ez helyre nem áll, nincs jogunk csak úgy Atyának szólítani Istent. Atyának az szólíthatja, aki Krisztusban hisz, aki általa járul Istenhez. Ebbe a kapcsolatba hív ma téged is Isten. Gyere, ne várj tovább. Gyere és higgy Benne! Atyáddá lehet Isten, vár rád és a veled való helyreállt kapcsolat az atyai szíve vágya. Ahogy hazavárja a tékozló fiút távolról, úgy vár rád ma az Atya. Gyere haza hozzá!

2. Létezik mennyország

A második fontos üzenet Jézus szavaiból, amivel imádkozni tanít, hogy létezik mennyország. Tényleg létezik! Az imádság elején megszólítja Istent mennyei Atyaként, ami nem egy költői jelző, hanem egy nagyon fontos igazság: létezik mennyország. Ez nem egy mese, nem gyermekes vágy, hanem igazság. Jézus többször beszélt erről félreérthetetlenül. Isten „máshol lakik” – egy másik dimenzióban, egy konkrét helyen, ami a menny. Egy helyen, ahol lenni a legjobb ezen a világon és ahová nekünk magunktól lehetetlen eljutni. Az igazság, hogy Isten távol van! „Csak akkor fogjuk megérteni Isten közelségének lényegét, ha teljes mértékben megértettük a tőlünk való

távolságát. (...) *A Mi Atyánk imádságában nem azt kérjük, hogy hadd menjünk Isten közelébe, hanem hogy Ő legyen hozzánk közel.*” – fogalmaz egy írásmagyarázó. Ezt a távolságot jött áthidalni Jézus és ahogy az elmúlt hetekben János evangéliumában olvastuk: oda megy fel, a mennybe, helyet készít nekünk és egy nap majd visszatér az Ővéért. De ennél többet is ad: már most itt lehet a menny az Ő gyermekei között. A keresztyén gyülekezet, a tanítványok szeretetközössége a menny előíze. Ezt ajándékozta Isten e világnak: az egyházat, Isten népét; ahol Isten országa közöttünk a Szentlélek valósága által. S talán ezen a ponton sajdul bele a szívünk: az egyház, Isten népe az ajándék a világnak? Ilyen lesz a menny, ez a menny előíze? Drága Testvérek, ez a bűnbánat fontos helye, mert az anyaszentegyházat, azaz a hívők egyetemes közösséget nem angyalok alkotják, hanem megváltott bűnösök. Akik mindenféle szörnyűsége hajlamosak. De talán mégis megcsillanhat rajtuk Isten irgalma és kegyelme. Minden esetre ez komolyan megállít most minket és egy megkerülhetetlen kérdés elő állít:

3. Van út az Atyához, van út a mennyekbe – de van-e út egymáshoz is?

Pál úgy fogalmaz, hogy a fiúság Lelkét kaptuk, akik Krisztusban vagyunk, aki által felkiálthatunk: Abbá, Atyám! Így a gyülekezetben a testvérek összetartoznak úgy, mint a vérszerinti testvérek, sőt, még jobban is. Egy vérből valók, mert egy vér váltotta meg őket. Egy Lélek tölti be őket, egy képre formáltatnak, a Krisztus képére. Különböző helyről származnak, de egy helyre tartanak: a mennybe. Ott van polgárjoguk, ott van az Atyjuk, akit imádnak. És az első és legfontosabb dolguk ezen a földön, hogy szeressék egymást. Pontosan tudjuk, milyen távol vagyunk ettől. Egy atyátlan világból érkezve egy alapvetően (tisztelet a kivételnek) apátlan közegben felnöve egy testvéri kapcsolatra képtelen állapot az alap működésünk. Az emberekkel kapcsolódni nem biztonságos, esetleg használni érdemes őket – vagy ideig óráig együtt vándorolni az élet útján – elsősorban érdekek, ok-okozati kapcsolatok mentén. De Jézus nem erre hív. A mély és valódi elfogadásra és összetartozásra hív, hogy ne legyen az ajkunkon a „Mi Atyánk” szókapcsolat hazugság. Ezernyi dolog van, ami elválaszthat egymástól és okod is lehet, amiért azt mondd: nem tudom a testvéremnek mondani a gyülekezetből ezt vagy azt. Olyan jó, hogy elég nagy ez a templom, sőt négy kijárata van, el lehet jól kerülni egymást. Van, aki eleve nem is kezd el kapcsolódni és van, akit megbántottak, megsebeztek, aki nem tud vagy nem akar megbocsátani, vagy egyszerűen csak elégedetlen, hogy nem szimpatikusak a többiek, nem elég lelkiek (lehet meg sincs a legtöbb térve), vagy nem elég izgalmasak és sorolhatnám. Ünneplő Gyülekezet, én hiszem, hogy az a Jézus, aki feltámadt és utat készített az Atyához, hogy mi Atyánknak hívhassuk az Istent, tud egymáshoz is utat készíteni. Összetartozunk hit által: ebbe a kapcsolódásba hív ma Jézus. Gondolatban nézz arra a gyülekezetből, azokra, akikkel nehéz és mondd ki magadban: neki is Atyja az Isten. És a mi Atyánk arra hív, hogy megbocsássunk, hogy bocsánatot kérjünk. Csak Benne tudunk megbékélni, tényleg összetartozni. De tudod, ez nem csak egy lehetőség ma. Ez felelősség. Ez a te felelősséged. Ez a mi felelősségünk. Ez az első és a legnagyobb felelősségünk. Nem vetheted meg tovább a testvéredet. Nem gyűlölheted tovább a testvéredet. Már csak egy kérdés maradt itt, amivel fel szoktuk magunkat menteni: ha csak tényleg a testvéreim felé tartozom ezzel az elfogadással és szeretettel, akkor ezt nem kell gyakorolni, ugye, ha a másik nem Krisztusé? Nagyon fondorlatos az ember e tekintetben, tökéletes kifogásokat tud találni... ezzel kapcsolatban három rövid dolgot hadd bízzak rátok.

- Valóban, az a testvéred, aki a mennyei Atya gyermeke. De ezt Ő dönti el, mármint az Atya. Semmilyen hatalmat vagy felhatalmazást nem kaptunk arra, hogy megmondjuk (főleg a nekünk nem szimpatikus emberekről), hogy meg vannak-e térve vagy sem.

- Mi történik, ha valakit a testvéredként szeretsz és kiderül egy nap, hogy még úton van és nem fogadta be Krisztust? Semmi – sőt, te megelőlegezted neki a bizalmat és a szeretetet, ez bizonyára csak közelebb vitte őt Istenhez.

- Ha valaki nyíltan elutasítja Krisztust és ott van a kapcsolatrendszeredben, családotban, vagy akár a gyülekezetben, őt is szeretheted: még az ellenséget is szeretnünk kell, azt tanította Jézust. Ez az igazán kemény, hogy nincs más út.

S pontosan tudom, hogy ez nem megy magunktól, ezért van szükség a megváltó jelenlétére, a mennyei Atyára. Hozzá menjünk ezekkel a küzdelmeinkkel és legyünk egymással s vele is őszinték. A szeretet első lépései, hogy egyszerűen elviseljük, elhordozzuk egymást. Nem kell szuper cukinak lenni és bájologni mindenkivel. Lehet olyan, hogy valaki idegesít, hogy valakivel nehéz. Nem biztos, hogy mindenki legjobb barátja leszel, de a szeretetben való közösség nem kérdőjeleződhet meg köztünk, mert egy Atyánk van. Kedves Testvérek! Áradjon ki köztünk Istenünk Lelke és hozza el közénk az Ő országának valóságát! Adja meg, hogy megszülessen bennünk a győzedelmes hit: Krisztus meghalt a bűneinkért és feltámadt. A Benne való hitben egyek vagyunk. Akkor is, ha ma minden afelé mutat, hogy legyen megosztottság mindenféle világnézeti, ízlés béli vagy akármilyen szempontok szerint. De ne engedjünk a megosztó, a szétdobáló gonosznak, aki az embert ember ellen akarja fordítani és aki abban gyönyörködik, ha keresztyének és nem keresztyének is gyűlölik és bántják egymást mindenféle múlandó és értelmetlen dolog miatt. Krisztus legyőzte a gonoszt, Ő tud ma is helyreállítani minket. Ő által tartozunk össze! Ő gyógyítson mindannyiunkat és tegyen eggyé a Benne való hitben, hogy hitelesen hangozhasson el a szánkából az imádság: *Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...*”

Amen!

Thoma László